

**Виходить
з 1962 р.
№9-11
(1397-1399)
Жовтень
2012 рік**

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БУДІВНИЦТВА І АРХІТЕКТУРИ

Навчальний заклад вищої освіти як подругу чи друга обрати на ціле життя буває дуже складно. Адже від того, чи "влучиш у десятку", залежатиме твоя подальша доля: йтимеш на роботу з радістю чи лише для того, щоб утримувати згодом свою родину. Київський національний університет будівництва і архітектури завжди славився своїми професорами, школами і випускниками. Бо всі, хто закінчував і закінчує його, мають не лише добрі теоретичні знання, а й чудову практичну підготовку. Отже, згодом роботодавці з охотою беруть їх на роботу. І працювати починають вони вже на четвертих-п'ятих курсах. Тому не дивно, що тих, хто неодмінно хоче бути студентом КНУБА щороку стає все більше...

Д.ек.н., проф. П.М.Куліков

Знайомство з представниками ректорату і гостями

Приблизно такі думки висловлювали люди на першій зустрічі нового поповнення з ректоратом та гостями університету.

До нас завітав депутат Верховної Ради України, Голова Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти М.Г.Луцький з вітаннями для першокурсників від Голови Кабінету Міністрів Миколи Азарова. "Сьогодні вам привітно відкрив двері Київський національний університет будівництва і архітектури. Під керівництвом мудрих і досвідчених наставників ви будете отримувати безцінні знання та вміння, опановувати майбутніми професіями, закладати основи свого самостійного життя, – йдеться у привітанні Голови Кабінету Миколи Азарова. Сучасний світ вимагає від людини глибоких знань і широкої ерудиції, готовності до стрімких перемін і самовдосконалення. Підкреслюю, що від вашої старанності, працю-

вотості та цілеспрямованості залежатиме не тільки ваш успіх, але і доля завтрашньої України"...

Добрі слова пролунали від народного депутата України В.М.Горбала та заступника міністра МОН, молоді і спорту України, д.ек.н., професора П.М.Кулікова. Голова Солом'янської райдержадміністрації м. Києва І.П.Сидоров – традиційно є гостем наших першокурсників: "Ви попали в надійні руки, вас навчатимуть найкращі викладачі будівельного...". Герой України, Голова правління ПАО ДБК-4 і наш випускник П.С.Шилюк побажав молоді найстаранніше оволодіти знаннями, звернувши увагу на те, наскільки є важливим обраний ними фах. Керівник київської організації Національної спілки архітекторів України і випускник КНУБА В.Б.Жежерін сказав щирі слова про вагомий внесок архітекторів у вітчизняну і світову науку.

Виконуючий обов'язки ректора КНУБА, д.т.н., професор В.А.Баженов сказав: "Перед вами – великий шлях, ви вступили у заклад, якому вже 82 роки, який має добру історію. Він виростив Героїв України, лауреатів Державних премій, премій ім. Т.Г.Шевченка, заслужених діячів науки і архітектури, видатних керівників як на державному, так і місцевому рівнях, які своєю працею, науковими досягненнями здобули визнання університету як провідного навчального закладу України. Університет тепер допоможе вам здобути освіту, стати фахівцями своєї справи...". Молодь сприйняла побажання із захопленням і оплесками.

На закінчення Посвяти у студенти новій зміні прозвонив перший студентський дзвоник. Щастя вам та успіхів у навчанні!

Перший проректор В.А. Баженов

1-й курс СТФ з деканом О.С. Волошкіною

Першокурсники ФАІТ з деканом В.М. Смірновим

1-й курс архітектурного з деканом О.В.Кашенко

Декан ПСУТ С.П. Войтенко з першокурсниками

Заст. декана БТФ В.Ю. Апанасенко з новим поповненням

Вхід до КНУБА відкрито!

Депутат Верховної Ради М.Луцький

1-й курс будівельного

Вчена рада

ГОЛОВНЕ ЗАВДАННЯ ВУЗІВ – ЯКІСНА ОСВІТА

30 серпня 2012 року в КНУБА пройшло розширене засідання Вченої ради університету. Величезна кількість присутніх в залі Вченої ради свідчила про те, що колектив цікавлять питання підсумків, завдань і проблем нашого закладу. Гостем КНУБА був заступник міністра Міністерства освіти і науки, молоді і спорту України, д.ек.н., професор П.М.Куліков. За порядком денним засідання слухали доповідь виконуючого обов'язки ректора Київського національного університету будівництва і архітектури, д.т.н., професора В.А.Баженова про підсумки діяльності університету 2011–2012 року.

Своє завдання по прийому на навчання в КНУБА 2012 навчального року ми виконали. Першокурсники нашого навчального закладу на бюджет стали 829 абітурієнтів денної форми та 92 заочної форми (бакалаврат). Хотілося б особливо відзначити успішну роботу по набору в університет представників архітектурного факультету (декан, проф. О.В.Кашченко). На непоганому рівні – робота по прийому на факультетах ПСУТ і будівельному... Отже, порівняно з іншими вузами 2012 року ми попрацювали досить активно і плідно. У нас, якщо порівняти з 2011 роком, збільшився набір на контрактну форму навчання: набрано на денну форму навчання 304 особи. Тому хочеться від душі подякувати працівникам і керівнику (Д.О.Чернишеву) приймальної комісії, – сказав професор Баженов.

Професор торкнувся і проблемних питань та недоліків у справі підготовки фахівців з вищою освітою будівельного і

архітектурного профілів. Серед них найголовніше – це низький рівень підготовки абітурієнтів, що не може не сказатися на ефективності роботи закладу.

Доповідач прокоментував деякі тези проекту Закону України "Про вищу освіту", які стосуються вищої професійної освіти, її якості. Є деякі зміни в освітньо-кваліфікаційних рівнях: в кваліфікації "спеціаліст, магістр" залишено лише "магістр".

Головне завдання вузів у тому, щоб створити умови надання якісної освіти та отримати найкраще підтвердження освітнього результату своїх випускників. Наші випускники – професійно підготовлені фахівці для будівельної галузі, якість якої залежить від знань, умінь і навичок, отриманих і закріплених у процесі навчання у вузі. Нашому університету необхідно спрямувати роботу по підготовці випускників, потрібних ринку праці. Якість же освіти – це викладацька майстерність. Користуючись таблиця-

ми, в.о. ректора прокоментував загальну кількість викладачів (764 особи), з них мають науковий ступінь доктора наук 66 осіб, кандидата наук – 345 осіб. Із загальної кількості викладачів доктори наук та професори складають 94 особи; кандидати наук та доценти – 357 осіб і ін.

Не секрет, що найбільш кваліфікованими фахівцями в вузах є доктори наук, професори. Докторантура нашого закладу має достатній науковий потенціал для забезпечення гідної підготовки фахівців вищої кваліфікації. Протягом 2008–2012 року по різних будівельних напрямках захищено 26 докторських дисертацій. Це говорить про високий рівень та конкурентоспроможність КНУБА на ринку освітніх послуг.

На закінчення засідання Вченої ради з вітальним словом до початку навчального року виступив заступник міністра МОН, молоді і спорту України, д.ек.н., професор П.М.Куліков.

Підготовлено газетою

Люди університету

А.Барашиков:

ЧИМ БІЛЬШЕ ЗНАЄШ, ТИМ БІЛЬШЕ МОЖЕШ...

Вже півстоліття, Арнольде Яковичу, як Ви поєднали свою долю з нашим університетом. Ваш викладацький стаж також нараховує понад 45 років. Чи подобається Вам навчати молоде покоління?

Подобається.

Якби Ви не стали викладачем – ким би були тоді?

Музикантом.

Це цікаво. Чому ж тоді стали справжнісіньким технарем?

Тому що одночасно з середньою школою, я закінчив Київську музичну школу №7 – десятирічку й збирався вступати до консерваторії. До речі, моїм учителем у музичній школі була Галина Миколаївна Лисенко, дочка видатного українського композитора, фольклориста Миколи Віталійовича Лисенка (1842–1912). Він був основоположником національної композиторської школи, створив ряд хороших колективів, музично-драматичну школу. Автор опери "Наталка Полтавка" (1889), "Тарас Бульба" (1890), "Енеїда" (1910), вокального циклу "Музика до" Кобзаря "Т.Г.Шевченко" (1868–1901) та ін. Але доля вирішила по-іншому...

Розкажіть...

Мій батько вважав музику несерйозною освітою. Навіть документи на вступ до вузу (цим вузом був наш КІБ) батько вирішив віднести до приймальної комісії сам. Він був інженером, будівником мостів, працював у цій галузі разом з відомим ученим-педагогом, доктором технічних наук Йосипом Іохимовичем Улицьким (1912–1965). Він (Улицький) близько 20 років працював професором на нашій кафедрі.

Закінчуючи КІБі, дипломний проект також писав під керівництвом проф. Й.І.Улицького, а пізніше й аспірантом у нього став.

Хотілося б почути про Вашу роботу на будівництві електростанції у Сибіру...

Мій трудовий шлях почався у Сибіру, у Красноярському краї, куди я вирушив за направленням від нашого інституту. Нас було сім осіб, всі відмінники. Красноярський раднаргосп, у ведення якого ми прямували, був одним з найбільших у Сибіру. Потужне промислове відродження краю почалося більше 50 років

тому, у 1957-му, а ми туди поїхали в 1959-му. У ці часи будувалася Красноярська ГЕС (1955–1971) на Енісеї... І я брав участь у зборі й установці турбін, що поставлялися у СРСР з Італії компанією *Ansaldo Energia*. Цікаво, що ми змонтували турбіну за кресленнями, а з установкою її виникли проблеми. Допоміг нам фахівець з колонії поселення (у тих місцях у Сибіру було безліч засланих у табори типу ГУЛАГ) Федюченко (імені не пригаду), інженер по турбінному устаткуванню...

Чи вважаєте Ви, що з нинішніми студентами КНУБА спілкуватися важко? Як студентів вам особисто приємно учить?

Вважаю, що нинішні студенти важкі у спілкуванні. Можливо, я вже не дуже сучасний і багато чого не розумію. Приємно вчити тих, хто цього хоче.

Чи є різниця поколінь студентів вашого часу і нинішніх?

Гадаю, що є досить велика різниця, студенти того часу не вимагали оцінок. У наш час вважалося, що знання не можна купити.

Як Ви ставитеся до Болонської системи. Не заскоро ми "побігли" за Європою?

Ставлюся негативно. Ми добре вчили і наші спеціалісти цінувалися не лише у нас, але й закордоном.

Чи здогадувалися на початку життєвого шляху, що в майбутньому станете не лише кваліфікованим фахівцем, науковцем, а й керівником колективу, кафедри, деканом?

Ні, не здогадувався.

Які треба мати задатки, окрім розуму, освіченості, чесності, кмітливості, щоб бути добрим керівником, лідером?

Треба поважати людей, у тому числі і студентів.

Ви понад 30 років очолюєте кафедру залізобетонних і кам'яних конструкцій. Чи сприяє Вам професійному вдосконаленню своїх колег, підлеглих? Чи вважаєте їхню думку тоді, коли самі її не сприймаєте?

Роблю усе, що можу, допомагаю

усім, хто потребує підтримки, в усіх сферах життя.

Останнім часом колектив вашої кафедри істотно "помолодів"... Яким зараз є середній вік викладачів кафедри?

Зараз співробітники кафедри середньо у віці 40–50 років.

Кого з більш молодих працівників ви могли б охарактеризувати словом "перспективний"?

У нас є молоді викладачі: доцент Денис Олексійович Хохлін, що закінчує докторську дисертацію, Дмитро Володимирович Сморгалов, який працює над кандидатською, і старанні, досить активні викладачі – асистенти Ярослав Олександрович Бова та Олег Миколайович Скорук...

Чи співпадають думки більш молодого покоління кафедри із старшим поколінням?

Як сказати... не завжди, одним словом, не співпадають. Скажімо, наші корифеї часто критично ставляться до суджень, поглядів молодих. Так, професори Леонід Андрійович Мурашко та Юлій Анатолійович Клімов доводять молодим, щоб вони були більш самокритичні, не прагнули довіряти деяким судженням, перевіряли їх, шукаючи фактів, які суперечать, та знаходили їм пояснення. Самокритика додає розуму значну строгість і дисциплінованість. Критичність розуму сприяє його гнучкості, вмінню відійти від звичних шаблонів в роботі, від застиглих і відсталих суджень. Відзначу також і виховний потенціал до молодих доцента Володимира Денисовича Кріпака...

Як ставитеся до життя: песимістично чи оптимістично? Чим це обгрунтовуєте?

Оптимістично і нічим це не обгрунтовую.

Яке Ваше життєве кредо? Завжди вчитися!!!

І. Герасченкова

Лекція для студентів

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР В ГОСТЯХ У МОЛОДИХ АРХІТЕКТОРІВ

Третього вересня до нашого університету будівництва та архітектури завітав Прем'єр-міністр України Микола Азаров. Він прочитав лекцію студентам архітектурного факультету. За словами Прем'єр-міністра, будівельний комплекс є локомотивом розвитку країни і тому Уряд велику увагу приділяє цій галузі.

У лекції Глава Уряду закликав студентів добре навчатися, розвивати нестандартне мислення, тренувати пам'ять. Адже, за його словами, країні потрібні освічені та висококваліфіковані спеціалісти. І тому "ви маєте 5 років наполегливо вчитися, щоб ваші здібності, таланти, кваліфікація були затребувані на ринку праці".

Під час лекції Микола Азаров запросив молодих архітекторів взяти участь у розробці проекту багатофункціональної концертної зали у столиці. "Для того, щоб розвивати країну, нам необхідно багато будувати. Зокрема, у столиці на сьогодні немає великої красивої концертної зали. Я запрошую вас взяти

участь у конкурсі на її будівництво", – сказав Глава Уряду.

Нагадаємо, що ідея будівництва у столиці багатофункціональної концертної зали виникла під час зустрічі Прем'єр-міністра з видатними українськими митцями. Тому Микола Азаров підтримує цю ідею. Зокрема, за його словами, для молодих архітекторів, які будуть брати участь у цьому проекті, буде заснована спеціальна премія за нестандартні рішення і новаторські ідеї", – сказав Микола Азаров.

У свою чергу студенти-архітектори задали Голові Уряду багато питань.

За інформацією
Укрінформ

У ДОБРУ ПУТЬ

ЗА ЗНАННЯМИ!

31 серпня на майдані перед університетом зібралися всі першокурсники 2012. Їх запросили познайомитися із ректоратом, деканами факультетів, оглянути концертну програму студентів. Редакція газети "А+Б" традиційно попросила їх відповісти на питання.

Все більше молодих людей прагнуть отримати глибокі знання в галузі інформаційних технологій. Вони добре знають, що такі фахівці – найбільш затребувані. Це підтвердила розмова з першокурсницею ФАІТ Катрусєю Афійчук. "Я сама обрала університет КНУБА і факультет, оскільки знаю: це ставка на майбутнє, дуже ефективна спеціальність. Буду старатися навчатися і отримати побільше знань".

Газета збиралася поговорити з першокурсниками, а влучила на студентів ІІ кур-

су, спеціальності
ГД Олю Рогозу
та Олеся Чеха.

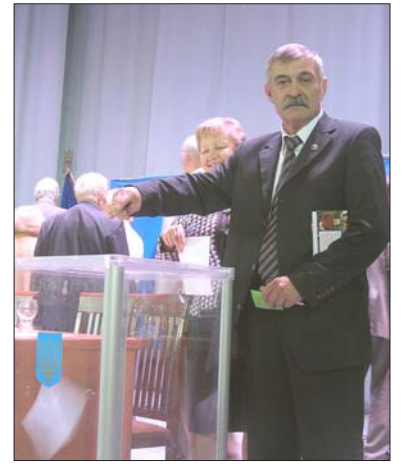

ПРАЦЮВАТИ НА МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ – НАША ПРОСВІТНИЦЬКА МІСІЯ

28 вересня в університеті відбулася доленосна подія. На конференції трудового колективу КНУБА ми обирали нового ректора. Для виборів ректора за відповідними квотами обираються делегати на конференцію трудового колективу. Із 120 делегатів конференції на засідання прибули 114. Отже, кворум був. На конференції присутні: представник Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України, директор департаменту по роботі з персоналом та керівними кадрами І.А.Некрасса та голова Київської міської організації Профспілки О.М.Яцунь.

Перед початком конференції трудового колективу КНУБА

Доцент А. Станкевич

Президія конференції

надав слово Петру Мусійовичу Кулікову, який представив колективу свою програму як кандидата на посаду ректора КНУБА. Пропонуємо деякі витримки.

... Насамперед разом з вами працюватиму над підвищенням статусу Київського національного університету будівництва і архітектури до рівня європейських університетів та забезпеченням якості вищої освіти у галузі будівництва і архітектури. У цій площині вектор діяльності університету повинен бути спрямований на формування нової генерації кадрів з вищою освітою, які на основі оволодіння глибокими фундаментальними і спеціальними знаннями здатні до творчої самостійної роботи впродовж активного життя. На сьогодні університет заслуговує загальнодержавне визнання за результатами освітньої і наукової діяльності і має статус національного вищого навчального закладу. Процес забезпечення якості вищої освіти в університеті залежатиме від адекватної упереджувальної реакції нашого закладу на зміни чинників зовнішнього та внутрішнього середовища. На цій основі треба забезпечити реалізацію ефективних превентивних заходів, спрямованих на пом'якшення або подолання можливих загроз та ризиків... Далі кандидат розкрив свій підхід до діяльності на основі вимог сучасного менеджменту, що стане важливим кроком у зміцненні соціального партнерства та суспільної відповідальності сторін за якість освіти у галузі будівництва і архітектури. Реалізуючи такий підхід КНУБА за результатами своєї освітньої і наукової діяльності може досягти рівня успішності, досконалості та конкурентоспроможності, що забезпечить загальнодержавне і міжнародне визнання. Автор вважає за необхідне трансформувати в університеті організаційно розпорядчий механізм, який відповідно сучасних вимог забезпечить ефективні організацію, технології, процедури та правила функціонування університету... Отже, для пошуку та реалізації комплексу нових, нестандартних, правових та організаційно-фінансових підходів із залученням кращих вчених, діячів науки, освіти і культури можливості у нас є. Працювати на майбутнє України – наша просвітницька місія, – такими словами було закінчено виступ.

він навчався в нашому закладі. Так, колишній декан будівельного факультету, професор Л.Т.Шкельов згадав, що Петро Мусійович працював начальником студентського будівельного загону і зводив прибудову до корпусу університету, яка існує і понині.

Колишній викладач П.М.Кулікова професор кафедри економіки будівництва К.В.Ізмайлова висловила так: "В мене є досвід співробітництва з Петром Мусійовичем. У 70-ті роки – як зі студентом, а впродовж останніх 5 років – як з Головою Державної екзаменаційної комісії, до складу якої належу. Тобто – відповідно початок та кінець технологічного ланцюжка з підготовки фахівців.

Можу засвідчити, що не за поголосом, а за власним досвідом, Петро Мусійович добре знається у нагальних проблемах нашого вузу. А це – вже суттєва запорука з їх розв'язання.

За настроєм цього залу я впевнена, що така доленосна подія в житті будь-якого вузу як обрання ректора сьогодні відбудеться.

Користуюсь нагодою, щоб щиро побажати Петру Мусійовичу успіхів на новій, вкрай відповідальній посаді ректора КНУБА. Хочу побажати всім нам, щоб якомога швидше сталася така дивовижна: наш університет безповоротно посів найпрестижніші місця не тільки в українських, а й європейських рейтингах вузів".

Добрі слова до Петра Мусійовича пролунали і від професора кафедри прикладної математики В.М.Михайленко, попереднього ректора КНУБА, професора А.М.Тугая, представника табору молодих вчених, доцента Р.В.Шульця, голови студентського самоврядування КНУБА А.Петренко, виконуючого обов'язки ректора університету, професора В.А.Баженова, декана ФАІТ В.М.Смірнова.

Після цього була оголошена перерва спочатку для виготовлення лічильною комісією виборчих бюлетенів, які захистили від підробок підписами усіх 5 членів лічильної комісії, а потім і для таємного голосування. Усі делегати по мандатам під розпис отримали виборчі бюлетені і усі пройшли через три кабінки для таємного голосування та вкинули бюлетені по виходу із кабін в прозору опломбовану урну.

Підрахунок голосів був здійснений на очах в усіх делегатів та високих гостей за столом комісії. В результаті підрахунку 112 голосів віддані претенденту П.М.Кулікову, 1 бюлетень виявився зіпсованим. Одним словом, "за" проголосували одногосно 112 делегатів.

Тож колектив рекомендував міністерству для розгляду в якості кандидата на посаду ректора нашого університету, професора Петра Мусійовича Кулікова.

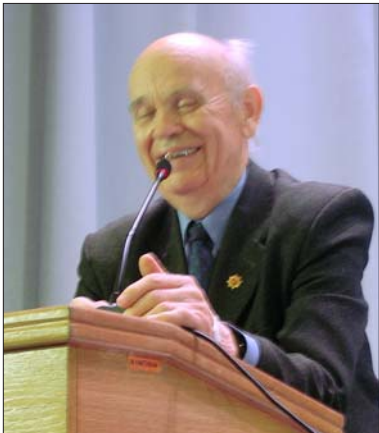
І.Герасценкова

Перше слово надається представнику Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України, директору департаменту по роботі з персоналом та керівними кадрами І.А.Некрасса. Він повідомив, що згідно положення Закону України "Про вищу освіту" (2002 р.) кандидат на посаду ректора повинен бути громадянином України, вільно розмовляти українською мовою, мати звання професора, науковий ступінь доктора або кандидата наук і стаж науково-педагогічної діяльності не менше як десять років. Документи на конкурс надійшли лише від одного кандидата – заступника міністра МОН, молоді і спорту України, д.ек.н., професора П.М.Кулікова. Міністерство освіти і науки, туризму і спорту України в особі виступаючого вносить кандидатуру П.М.Кулікова, яка відповідає нормам проведення виборів.

Трохи детальніше: Куліков П.М. – Заслужений працівник освіти України, лауреат Державної премії в галузі науки і техніки, доктор економічних наук, професор.

Народився 1952 року в с. Тали Кантемирівського району Воронежської області (нині Російська Федерація). Освіта: 1969–1971 рр. навчався у Технічному училищі №53 м. Северодонецька, а в 1974–1979 рр. у Київському інженерно-будівельному інституті. Трудова діяльність: 1971–1972 – працював на Северодонецькому хімічному комбінаті; 1972–1974 – служба в армії; 1979–1991 – трудився за направленням майстром, виконробом, начальником дільниці, головним інженером будівельного управління №2, начальником будівельного управління тресту Київвільбуд №1 та Домобудівельному комбінаті №4 Головкиїввільбуду. 1991–1994 – працював на посадах заступника проректора, директора ВО "Прогрес" Київського політехнічного інституту. У 1982 році обрано депутатом Київської міської ради, а в 1989 році депутатом Мінської районної ради м. Києва. З 1994 року працює в Міністерстві освіти і науки України на керівних посадах.

Після цього до керування засіданням конференції приступив завідувач кафедри економічної теорії, доктор економічних наук професор В.М.Лич. Він

Проф. Шкельов

Проф. К. Ізмайлова

Проф. В. Михайленко

Проф. В. Смірнов

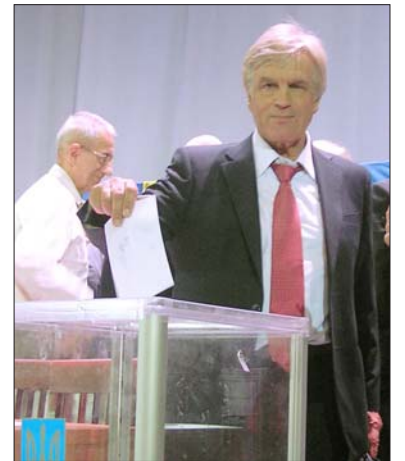
За виборчими бюлетенями...

Працює рахункова комісія

Проф. І. Бойко

Проф. О. Кашченко

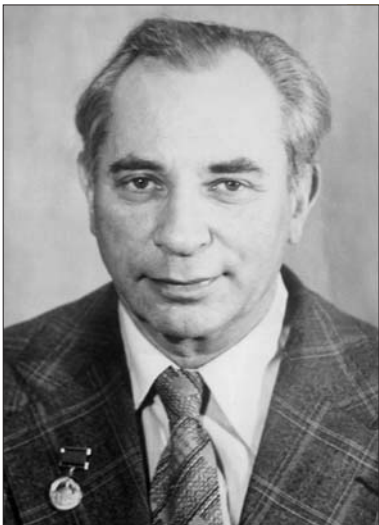
Голосує головний бухгалтер С. Проша

До підрахунку...

Спогади

ЗАЛИШИЛИСЬ "РИБАЛЬСЬКИМИ" НА ВСЕ ЖИТТЯ...

19 серпня 2012 року, в Нью-Йорку, на 85-му році пішов з життя доктор технічних наук Віктор Ісайович Рибальський. Протягом 22 років працював в нашому університеті на кафедрі автоматизації і управління будівництвом. Колектив кафедри, в якому ще працюють викладачі, що добре знали професора Рибальського, вирішив присвятити в пам'ять його статтю, згадуючи не тільки як вченого, але й як незвичайну людину. Крім того, за цей час вже піросло покоління молодих людей, які лише чули про вченого... Віктор Ісайович Рибальський 1927 року народження. 1949 року закінчив Київський інженерно-будівельний інститут. Працював на будівництві, в науково-дослідних інститутах. Захистив кандидатську (1960) та докторську (1968) дисертації. У 1979-му році став лауреатом премії Ради Міністрів СРСР. Віктор Ісайович підготував 20 кандидатів і докторів наук. Є автором 324 науково-методичних праць, серед них 28 монографій. Напрямок його наукової діяльності – удосконалення управління будівництвом на основі застосування системних підходів та кібернетики, пошук оптимальних методів управління... Але понад усе його ім'я пов'язано із науковою організацією учебного процесу – розвитком і розробкою ділового ігор для підготовки інженерів будівельного профілю.

Тепер мовою оригінала подаємо спогади про В.І.Рибальського, які висловили близькі друзі по КІБІ (кафедри організації і управління будівництвом та економіки будівництва):

Екатерина Васильевна Измайлова:

Чем он так притягивал людей? Людей очень-очень разных. Коллеги, аспиранты, студенты, участники семинаров, конференций, слушатели ФПК... всегда становились "рыбальскими". Более 50 лет и я имею честь быть "рыбальской". 15 лет – вместе в НИИ, потом 15 лет – в КИСИ, потом 20 лет переписывались, перезванивались. Быть "рыбальским" означало много больше, чем нынешняя шенгенская виза. Вас не только впускали, вы навсегда становились своим. Приехали ли вы к по северному сдержанному прибалтам или по южному темпераментному кавказцам, столичным москвичам и ленинградцам, на Урал или Дальний Восток. Ну чем же он так привораживал?

Етому снимку почти 50 лет – 1963 год. На Первомайской демонстрации

Он никогда не был (и даже не стремился) быть "мачо". Но... ему благоволили самые красивые и интересные женщины. Он немного заикался. Но... он был из того высшего разряда лекторов, которых невозможно было не слушать. Спросите – многие даже не помнят о его заикании. Он не был бардом. Но... многие знали песни "шестидесятников" (Б.Окуджава, А.Галич, Ю.Визбор и др.) от него. Пел он замечательно, по своему, но при этом не калечил авторские песни. Он не был историком. Но... у многих нынешних американцев именно он разбудил интерес к истории своей бывшей страны (его исторические очерки регулярно публиковались в одной из газет Нью-Йорка). И он не был поэтом. Но... наизусть знал классическую и современную поэзию. Для друзей мог, как шутку, "под классиков" сочинять стихи (Шекспир, Бернс, Байрон, Пушкин, Гейне...) и даже писать свои, авторские, уже "без ГМО".

И ещё несколько парадоксальных "но". Не он придумал поточное строительство, сетевые графики, АСУ, активные методы обучения. Но... почему же

с его именем ассоциируются эти понятия? Почему до сих пор востребованы именно его книги и учебники? У него был витамин Т – ТАЛАНТА. Он с такой первозданной любознательностью не только познавал новое и интересное лично для себя, но и доводил "умные замыслы" до широчайшего практического применения. Он всегда задался должное первым. Но не клонировал их работы. Это бы ему было неинтересно, скучно. Будучи трудолюбивым, он терпеть не мог рутину. Называл её "антиработой". Он всегда создавал своё, неповторимое – "рыбальское". Прилива его творческого, духоподъёмного накала хватало, чтобы с головой захлестнуть и всех нас – "рыбальских". У нас не было слипшихся дней. Все мы, его сподвижники по применению деловых игр в учебном процессе, до сих пор вспоминаем то время как лучшие годы своей работы.

В повседневной жизни он был очень скромным. Никогда не носился со своими казёнными официальными регалиями. Не звания и награды были источником его адреналина, а аудитория, внимательные слушатели.

Он был чутким человеком, с врождённым шевелением души. Его не надо было просить о чём-то. Он действовал с опережением, зная, чем и как он может помочь.

В Киеве у Паниковского: слева направо – Е.В. Измайлова, В.И. Рыбальский, И. Садовский, сотрудник из НИИСПа

Интеллигентный. Доброжелательный и взыскательный. Строгий и справедливый. Жизнелюбивый и жизнестойкий. Серьёзный и очень "юморной". Приветливый, но без сливочных улыбок. Самодостаточный и общительный. Сдержанный и эмоциональный. Шляхетный та фэйний (так говорили о нём львовяне). Вопреки правилам грамматики, применительно к Виктору Исайевичу – это всё не ПРИЛАГАТЕЛЬНЫЕ, а СУЩЕСТВИТЕЛЬНЫЕ. Ибо отражают СУЩНОСТЬ его незаурядной личности.

Много есть определений счастливо прожитой жизни. Одно из них – возможность реализовать свои твор-

ческие способности, раскрыть свой Дар и поделиться им с миром. Виктору Исайевичу это удалось. Вечная ему светлая память!

Олена Олександрівна Демидова:

Коли йде з життя близька людина, починаєш відчувати сирітство. Для мене, як і для багатьох його учнів, Віктор Ісайович був і другом, і вчителем. Він надавав не тільки професійні знання (все, чого я досягла – значною мірою завдяки йому), а й знання життя (і досі у різноманітних життєвих ситуаціях я згадую його слова). Своєю енергією він заряджав нас всіх – представників школи Рибальського. А ще мав почуття гумору і власний стиль. Стиль у всьому: в поведінці, в манері говорити, писати. Я дуже вдячна долі, що в моєму житті була така світла, незвичайна людина.

Олександр Федорович Кравченко:

Весть об уходе В.И.Рыбальского отозвалась болью и печалью утраты в душах всех, знавших его. Его яркий, выдающийся жизненный путь оказал благотворное влияние на судьбы и жизни очень многих людей. Незаурядная природная одаренность, энергия и трудолюбие, воля и работоспособность обеспечили формирование выдающихся черт и характеристик В.И.Рыбальского, как личности и ученого. Но значение и ценность этого человека для нас не ограничивается его научным и педагогическим наследием. В своей душевной щедрости, скромности и доброжелательности, своим отношением к людям он сформировал армию своих последователей – людей, изменившихся и сформировавшихся под его влиянием.

Виктор Исайевич ушел в материальном смысле этого слова, но в душах людей, знавших его, он остается навсегда.

Ольга Васильевна Измайлова, доцент кафедры информационных технологий:

"Когда вспоминаю Виктора Исайевича – душа всегда улыбается. Для меня это был человек, в котором так талантливо сочетались противоречивые качества: азартное упоенное творчество – четкий логичный рационализм; глубокие профессиональные устои – постоянные сомнения в правоте и достаточности знаний, поиски нового; тонкий юмор, даже иногда злой острый сарказм – покоренность красоте мира, лирика и романтизм; способность к человеческому пониманию, прощению, жажда поддержки других – жесткий запрет подлости... Виктор Исайевич уже давно уехал, но все равно всегда был рядом. И будет..."

Друзі, співробітники

Актуально

КОМПРОМІС ІЗ МРІЄЮ

Жовтень місяць. Лише недавно наші випускники отримали довгоочікувані дипломи і вже зіткнулися з труднощами працевлаштування. Вони полягають не в пошуку роботи взагалі, а пошуку її за фахом. Зараз на ринку праці підвищений попит на фахівців в області продаж. Так намагаються пережити кризу багато компаній, пропонуючи на реалізацію свої товари. Плату за працю випускникам роботодавці пропонують низьку. Крім того, шукають фахівців, що мають практичний досвід роботи...

Ось, що розповіла редакції "А+Б" випускниця ФАІТу 2012 нашого університету Юлія Куріпко:

– Якщо на найпопулярнішому в Україні сайті з працевлаштування пошукати вакансії з будь-якою зарплатою, графіком роботи та за будь-якою спеціальністю для людини з вищою освітою без досвіду роботи, знайдуться лише місця менеджерів з продажу. У Міносвіти причиною низького відсотка працевлаштування випускників ВНЗ за фахом називають "професійно-кваліфікаційний дисбаланс на ринку праці". Але самі вчорашні студенти переконані: на зарплату, яку пропонують молодим спеціалістам без досвіду роботи, неможливо прожити.

"Я міг би влаштуватися психологом або соціальним працівником, вакансії були, – розповідає Максим, цьогорічний випускник Київського національного університету будівництва і архітектури, спеціаліст із психології. – Але остання пропозиція передбачала зарплату 1500 грн на місяць. Робота на повний день, тож підробити деінде не вийде". А у приватних клініках, де можна отримувати більше грошей, із вчорашніми студентами ніхто навіть не розмовлятиме, додає він.

Хлопець мріяв працювати за покликанням, волів займатись і науковою діяльністю, але має самотужки заробляти на життя.

"Заробляти копійки собі можуть дозволити лише ті, хто має якусь матеріальну підтримку ще на три-чотири роки, щоби здобути досвід роботи", – сумно усміхається хлопець. Він влаштувався менеджером із продажу: зарплата непогана, колектив дружний, фірма стабільна. "Але здобуваю досвід у геть іншій, далекій від свого фаху сфері, – зауважує Мирослав. – Вже не вірю, що колишні працюватимуть психологом".

"Сама по собі наявність диплома (хай навіть найпрестижнішого ВНЗ) не є перепусткою в команду, – цитують працевлаштувачів у дослідженні "Випускники українських ВНЗ очима роботодавців" аналітики Київського міжнародного інституту соціології. – Однак, безумовно, ми, за

інших рівних умов, беремо до уваги і якість ВНЗ, в якому навчався кандидат на посаду, і місце ВНЗ у рейтингах, і середній бал диплома".

Пічч Аня, випускниця КНУБА, мала би стати вчителем. Але зарплати педагога – за словами дівчини, їй пропонували близько 1500 грн на місяць, – вистачить хіба що на їжу. А займаючись фрілансом, Аня здатна себе забезпечити: "Я навіть не намагалася влаштуватися за фахом. Сподіваюсь, спробую, коли будуть кращі умови для цього. Якщо ні, вчителем не працюватиму".

Багато хто має обирати, здобувати освіту чи досвід роботи. Адже, на думку роботодавців, основною проблемою працевлаштування випускників є "розрив між теоретичними знаннями, які дає ВНЗ, і їхнім практичним застосуванням у реальних умовах".

Я, задля того, аби бути впевненою у власному майбутньому, працювати почала ще на другому курсі. Дуже важко було домовитись про вільне відвідування деяких предметів з викладачами, але вони йшли мені на поступки. Фактично довелося вивчати деякі предмети безпосередньо на робочому місці, або вдома. Але зараз маю не лише диплом, а й неабиякий досвід роботи. Тому, на відміну від багатьох своїх однокурсників, впевнена: працювати офіціанткою з дипломом мені не доведеться. Трудитися за копійки – теж, хоча починала я саме з цього". Зараз я займаю посаду провідного спеціаліста відділу розвитку проектів інформаційної інфраструктури в Національній комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації. Пишаюсь своєю завзятістю та наполегливістю, чого бажаю всім студентам! Не потрібно зупинятись на невдачах – це лише життєві випробування, потрібно сміливо йти до своєї мети!

Юлія Куріпко, випускниця КНУБА 2012

Більшість надіслала нам наша випускниця, колишній співробітник нашого університету будівництва і архітектури Любов Василівна Лаврінко.

"Любочка! Огромное спасибо за присланную газету, как в институте побывала! Все-таки есть ностальгия по тому институту 80-х–90-х. Какой чудесный был коллектив, какие люди – чело-вечные, мыслящие, интеллигентные. Недавно была в институте, прошла знакомыми и уже незнакомыми коридорами, заглянула в свою лабораторию на 8 этаже лабораторного корпуса – все по-прежнему, даже шторы на окнах "родные" – **Бывший сотрудник ОНИЛ СМИ Наталья Парамонова.**

"Газета к началу учебного года – 1 сентября понравилась: красочная, тематичная, с хорошей подборкой статей по содержанию, изобилием иллюстраций, современного дизайна. Эта газета каждым из участников (упоминаемым или с групповой фотографией) будет долго сохранена, а не выброшена и забыта как "селедочная упаковка"! – **Випускник КИСИ (ПГС-1964) инженер-строитель со стажем работы в строительстве более полувека, кандидат технических наук, доцент,**

старший научный сотрудник Гончаров Владимир Васильевич.

"Спасибо, Люба! Как всегда, приятно полистать родную газету, а увидеть твою статью – еще более радостно" – **Випускник КНУБА Сергей Максимов. Живет в Канаде.**

"Ирочка! Большое спасибо тебе за сотрудничество и быстроту оперативную связь с читателями. Главное, что читать газету интересно и студентам, и преподавателям, которые сейчас работают и учатся в институте, и бывшим сотрудникам, и выпускникам института. В этом большая твоя заслуга" – **Любовь Лавриненко – Ирине Герасименковой, редактору "А+Б".**

"Ирина Ивановна! Великие спасибо вам за газету. Кожного месяца чекаю її електронний варіант. До речі, тут, у Дрездені, крім наших випускників і викладачів, стали цікавитися нашою "А+Б" і знайомі мені німці. Вони здивовані, що таку газету готуєте ви одна, без помічників. Я їм пояснюю, що ви – ентузіаст своєї справи і тому продовжуєте працювати в газеті хоч і за маленькі гроші... Правда, вони цього не розуміють, вважають, що "безплатно" ніхто працювати не буде..." – **Наталка Середняк, колишній студент газети (Німеччина).**

Наша пошта

ПРО УНІВЕРСИТЕТ І ГАЗЕТУ "А+Б"

нашу студентську газету з її 50-літньою історією люди охрестили "острівцем свободи й пізнання". За останні 15–20 років незалежності багато представників університетського колективу, викладачів і студентів змінили місце роботи, вийшли на заслужений відпочинок, виїхали з Києва або закордон. Але з рідною газетою вони не втрачають зв'язку. Редакція та її найбільш віддані дописувачі й просто читачі, отримавши електронний варіант "А+Б", діляться ним один з одним будь то Росія, Канада, Німеччина чи США. Пропонуємо читачам уривки з листів читачів "А+Б" за літо 2012 року.

Нашій газеті півроку тому (травень 2012) "стукнуло" п'ятдесят. Редакція визнає цю ювілейну дату як свято колективу викладачів і студентів Київського національного університету будівництва і архітектури різних поколінь – засновників, видавців, працівників, дописувачів, читачів і шанувальників газети. Редакційний колектив "А+Б" для багатьох читачів, студентів став маленькою родиною, райським куточком великого матеріка журналістики. І тому

нашу студентську газету з її 50-літньою історією люди охрестили "острівцем свободи й пізнання". За останні 15–20 років незалежності багато представників університетського колективу, викладачів і студентів змінили місце роботи, вийшли на заслужений відпочинок, виїхали з Києва або закордон. Але з рідною газетою вони не втрачають зв'язку. Редакція та її найбільш віддані дописувачі й просто читачі, отримавши електронний варіант "А+Б", діляться ним один з одним будь то Росія, Канада, Німеччина чи США. Пропонуємо читачам уривки з листів читачів "А+Б" за літо 2012 року.

КИЇВСЬКІ ГІМНАЗІЇ 100 РОКІВ ТОМУ

Перша в нашому місті гімназія відкрилася понад 200 років тому. Але, як свідчать літописи, навчати у школах стали ще за часів Володимира Великого, тобто понад 1000 літ тому. Сьогодні "А+Б" піше про київські гімназії, які існували 100 років тому.

Гімназисти 1-й клас, 1900 р.

Гімназичний курс був тоді розрахований на 8 років навчання, (діяли також "нульові" – підготовчі класи). Гімназія складала невідмінну ланку так званої класичної системи освіти. У ній ґрунтовно вивчали класичні мови (латинську і давньогрецьку), необхідні для подальшого освоєння фундаментальних наук та дисциплін гуманітарного циклу. Аттестат класичної гімназії автоматично дозволяв претендувати на зарахування до університету. Водночас для тих юнаків, які більше захоплювалися технічною справою, запровадили реальні училища. Там теж надавали середню освіту, але з метою подальшого навчання на інженерів. Сто років тому в Києві існували ще середні комерційні училища, Кадетський корпус (по суті, військова гімназія), Музичне та Художнє училища.

Особливий інтерес у молоді та батьків усе ж викликали гімназії. Адже закінчення гімназії та університету відкривало шлях до престижних і затребуваних професій – правників, лікарів, університетських та гімназичних педагогів. Цим шляхом ішли до високих державних посад. Тому зацікавлені родини викладали за право навчання у гімназіях чималу на ті часи суму – 50, а то й 100 рублів на рік. Для небагатих сімей такі гроші становили чи не чверть річного бюджету. Власне, у цей спосіб влада робила класичну освіту доступною для представників обраних кіл, залишаючи для широких мас тільки початкові знання. Більш того, у 1887 році, міністр народної освіти Іван Делянов видав циркуляр: "Турбуючись про поліпшення складу учнів гімназій і прогімназій, вважаю необхідним допускати в ці заклади тільки таких дітей, які перебувають під опікою осіб, що надають достатню поруку в правильному над ними домашньому нагляді і в наданні їм необхідних для початкових занять зручностей. Таким чином, за неухильного дотримання цього правила, гімназії та прогімназії звільняються від вступу до них дітей кучерів, лакеїв, кухарів, праль, дрібних крамарів і тому подібних людей...". Це характерне розпорядження увійшло в історію як "циркуляр про кучарчих дітей".

Нерідко й у освічених родин виникала матеріальна скрута, яка заважала своєчасно платити за навчання. У таких випадках могли прийти на допомогу меценати, котрі взагалі багато робили для освіти. При навчальних закладах офіційно існували посади почесних піклувальників, для обіймання яких багаті-благодійники брали на себе зобов'язання надавати закладові регулярну й вагомую матеріальну допомогу. Це була не проста формальність. Подібна посада вважалася начебто державною службою, наслідком чого були вислуга, чини, ордени, а в перспективі – спадкове дворянство. Серед почесних піклувальників різних київських гімназій ми знаходимо імена провідних підприємців – Терещенків, Бродських, Марголіна, Гінзбурга тощо.

Учні старших класів могли й самі себе забезпечити. Якщо це були меткі й терплячі хлопці їх наймали у репетитори до багатих будинків, аби тлумачити навчальну премудрість недолугим чадам. Нагадаємо тепер про те, де саме містилися відомі київські гімназії. На щастя, їхні споруди збереглися дотепер (іноді в перебудованому вигляді). Зокрема, Першій чоловічій гімназії належала будівля по нинішньому буль-

вару Тараса Шевченка, 14. Її зведено за проектом будівничого Олександра Беретті у стилі пізнього класицизму в 1847–1850 роках; Перша гімназія перебувала там з 1857-го. У цих стінах навчалися такі відомі особистості, як український громадський діяч В'ячеслав Липинський, керівник радянської культури Анатолій Луначарський, авіаконструктор Ігор Сикорський, президент АН України Олександр Богомолець, літератори Михайло Булгаков, Микола Зеров, Костянтин Паустовський та багато інших. У п'єсі Булгакова "Дні Турбіних" полковник Турбін саме тут виступає перед загоном юнкерів. У 1911-му з нагоди сторіччя з дня заснування гімназії перейменували на імператорську Олександрівську (була навіть думка створити з неї ліцей). Нині тут, у так званому жовтому корпусі, діють гуманітарні факультети Київського національного університету ім. Тараса Шевченка.

Споруда **Другої гімназії** зводилася у 1854–1856 роках (архітектор Павло Шлейфер) на тому ж бульварі під №18.

Друга гімназія

Тут здобували освіту вчений-економіст і літератор Павло Чубинський (автор слів національного гімну "Ще не вмерла України"), майбутній академік і арктичний герой Отто Шмідт, поет Семен Надсон, композитор Рейнгольд Глієр. У радянський час будинок гімназії переобладнали під телефонну станцію; у 1961-му надбудовано два поверхи.

Третя гімназія була влаштована на Подолі. Її приміщення (Контрактова площа, 8) – колишній двоповерховий класичний особняк; у 1876–1878 роках його надбудували і розширили для гім-

Третя київська гімназія

назії архітектори Олександр Шіле і Володимир Ніколаєв. Вихованцями гімназії були син торговця мануфактурою Лев Шварцман, відомий згодом як філософ-ідеаліст Лев Шестов, а також лікар-академік Феофіл Яновський. Зараз це приміщення займає районний Будинок дитячої творчості.

Будинок **Четвертої гімназії** було споруджено на місцевості Нова Будова у стилістиці ренесансу (архітектор Ми-

Гімназія №4

кола Чекмарьов, 1897–1898; тепер Червоноармійська, 96). Учнями гімназії були знаменитий актор і виконавець власних пісень Олександр Вертинський (щоправда він кинув навчання, не довівши його до кінця), майбутній польський письменник Ярослав Івашкевич. Нині тут діє відомий навчальний заклад.

П'яту гімназію за місцем її розташування називали також Печерською. Її приміщення (вулиця Суворова, 1) зводив також Микола Чекмарьов, цього ра-

Гімназія №5

зу з елементами так званого російсько-го стилю (1886). Серед відомих вихованців Печерської гімназії – кінорежисер Григорій Козінцев, письменник Марк Алданов (Ландау). З повоєнних років тут містився автодорожний інститут, для якого колишній гімназичний корпус капітально реконструювали та надбудували, змінивши до невпізнання. Єдиною прикметою старовини залишилося невелике погруддя Олександра Пушкіна, встановлене перед гімназією ще 1899 року коштом викладачів та учнів на честь 100-річчя з дня народження поета.

На початку ХХ століття свою гімназію – **Шосту** – отримала також Лук'янівка. У 1912–1913 роках для неї спорудили нову будівлю по нинішній вулиці Мельникова, 81 (архітектори Олександр Кобелев, Петро Жуков); нині це один з корпусів Економічного університету.

Деякі київські гімназії для хлопців утримувалися приватним коштом. Одна з них, що спершу належала педагогові Готлібу Валькеру, потім перетворилася на **Сьому чоловічу гімназію**. У 1909 році для неї спеціально звели флігель у дворі по теперішній вулиці Михайла Коцюбинського, 12. У цьому закладі вчилися скульптори Олександр Архипенко та Іван Кавалерідзе, піаніст Володимир Горовиць. Будівля колишньої Сьомої гімназії тепер використовується як 135-а школа.

Цікаву історію мала так звана **Колегія Павла Галагана**. У ній навчалися лише гімназисти-старшокласники, які готувалися до університету. Колегію заснував багатий поміщик-українофіл Григорій Галаган: його улюблений син Павлусь передчасно помер, і в пам'ять про нього була створена школа для 16-річних юнаків – ровесників Павла. Всі вихованці, багаті і бідні, жили ніби однією родиною. З неї вийшла ціла плеяда майбутніх учених на чолі з президентом Всеукраїнської АН Володимиром Липським. Тепер у колишній будівлі Колегії по вулиці Богдана Хмельницького, 11 міститься національний музей літератури.

Гімназійне навчання для юнаків і дів-

Колегія Павла Галагана

чат було роздільним; крім чоловічих, у Києві діяла низка жіночих гімназій. До університету за тогочасними правилами приймали самих тільки хлопців, проте дівчата могли продовжити навчання на вищих жіночих курсах.

У відкритті першої в Києві жіночої гімназії (у 1860-му) зіграв вирішальну роль колишній київський губернатор Іван Фундуклей – багатий і меценат. Він подарував під гімназію свою власну садибу з будівлями на нинішній вулиці Богдана Хмельницького, 6, забезпечив її постійним доходом. Гімназію так і назвали Фундуклейською. Її випускний клас закінчила Анна Горенко, відома усім як поет Анна Ахматова. Сучасного вигляду споруда набула після надбудови у повоєнні роки; тут нині діє Нафтогаз України. У Фундуклейській гімназії була своєрідна філія – Подільська жіноча гімназія, що містилася в будинку по вулиці Покровській, 4 (сучасний ліцей №100 "Поділ"). Діяли також казенна Ольгинська гімназія (вул. Б.Хмельницького, 15) та деякі зо два приватних жіночих гімназій.

Нагадаймо також про те, що хлопці-гімназисти були зобов'язані носити у класах та на вулиці спеціальну форму – суконний напівкаптанчик, брюки та кашкет із пострібною кокардою, на якій між перехрещеними лавровими гілками містилися перші літери назви міста й гімназії. Дівчата ж надягали традиційні темні сукні з білими фартушками".

М. Кальницький, киевознавець

Продовження, початок на стор. 2

Вони також добре знають про попит на свій фах "геодезія" для будівництва, знають, що займатимуться геодезичним супроводом будівництва, геодезичною зйомкою місцевості, що їм легше знайти роботу за фахом... І головне, що майбутнім геодезистам подобається навчатися в КНУБА, тому що тут нема корупції... На питання, заняття з ким з викладачів їм, як кажуть до душі, студенти назвали: старшого викладача кафедри геоінформатики і фотограмметрії Олександра Степановича Гончаренка, асистента цієї ж кафедри Олену Вікторівну Нестеренко, професора Степана Петровича Войтенка, декана факультету, старшого викладача кафедри фізики Юрія Івановича Григораша...

На цьому фото – студенти I курсу будівельно-технологічного факультету. Вони також заявили редакції про свій самостійний вибір майбутньої професії. Тому що у **Сашка Демиденка** батьки навчалися в інституті легкої промисловості,

Д. Пономарьову поради вступати на факультет знайомий Анатолій Петрович, що закінчив наш БТФ та ін. Хлопці **Денис Кононов та Дмитро Калантаєвський** читали про рейтинг нашого КНУБА в пресі... Але в одному були впевнені: фах потрібний і саме для чоловіків!

Що ж, у добру путь до отримання знань!

С. Пасічник, студентка КНУБА

СДЕЛАННОЕ ТОБОЙ К ТЕБЕ ЖЕ И ВЕРНЕТСЯ...

В начале ХХ века один шотландский фермер возвращался домой и проходил мимо болотистой местности. Вдруг он услышал крики о помощи. Фермер бросился на помощь и увидел мальчика, которого засасывала в свои жуткие бездны болотная жижа. Мальчик пытался выкарабкаться из страшной массы болотной трясины, но каждое его движение приговаривало его к скорой гибели. Мальчик кричал от отчаяния и страха.

Фермер быстро срубил толстый сук, осторожно приблизился и протянул спасительную ветку утопающему. Мальчик выбрался на безопасное место. Его пробивала дрожь, он долго не мог унять слезы, но главное – он был спасен!

– Поїдем ко мне в дом, – предложил ему фермер. – Тебе надо успокоиться, высушиться и согреться.

– Нет-нет, – мальчик покачал головой, – меня папа ждет. Он очень волнуется, наверное. С благодарностью посмотрев в глаза своему спасителю, мальчик убежал...

Утром, фермер увидел, что к его дому подъехала богатая карета, запряженная роскошными породистыми скакунами. Из кареты вышел богато одетый джентльмен и спросил:

– Это вы вчера спасли жизнь моему сыну?

– Да, – ответил фермер.

– Сколько я вам должен?

– Не обижайте меня, господин. Вы мне ничего не должны, потому что я поступил так, как должен был поступить нормальный человек.

ОПРЕДЕЛЯЙТЕ ПРИОРИТЕТЫ...

Профессор филологии, стоя перед своей аудиторией, взял 5-литровую стеклянную банку и наполнил её камнями, каждый не менее трёх сантиметров в диаметре. В конце спросил студентов, полна ли банка?

Ответили: да, полна.

Тогда он открыл банку горошка и высыпал его в большую банку, немного потряс её. Естественно, горошек занял свободное место между камнями. Ещё раз профессор спросил студентов, полна ли банка?

– Да, полна.

Тогда он взял коробку, наполненную песком, и насыпал его в банку. Естественно, песок занял полностью существующее свободное место и всё закрыл. Ещё раз профессор спросил студентов, полна ли банка? Ответили: да, и на этот раз однозначно, она полна.

Тогда из-под стола он ещё вытащил две баночки пива и вылил их в банку до последней капли, размачивая песок. Студенты засмеялись.

А сейчас хочу, чтобы вы поняли, что банка – это ваша жизнь. Камни – это важнейшие вещи вашей жизни: семья, здоровье, друзья, свои дети – всё то,

– Нет, я не могу оставить это просто так, потому что мой сын мне очень дорог. Назовите любую сумму, – настаивал посетитель.

– Я больше ничего не хочу говорить на эту тему. До свидания.

– Фермер повернулся, чтобы уйти. И тут на крыльцо выскочил его сыншка.

– Это ваш сын? – спросил богатый гость.

– Да, – с гордостью ответил фермер, поглаживая мальчика по головке.

– Давайте сделаем так. Я возьму вашего сына с собой в Лондон и оплачу его образование. Если он так же благодарен, как и его отец, то ни вы, ни я не будем жалеть об этом решении.

Прошло несколько лет. Сын фермера закончил школу, потом – медицинский университет, и вскоре его имя стало всемирно известно, как имя человека, открывшего пенициллин. Его звали Александр Флемминг.

Перед самой войной в одну из богатых Лондонских клиник поступил с тяжелейшей формой воспаления легких сын того самого джентльмена. Как вы думаете, что спасло его жизнь в этот раз? Согласно легенде, это был пенициллин, открытый Александром Флеммингом.

Имя богатого джентльмена, давшего образование Флеммингу, было Рандольф Черчилль. А его сына звали Уинстон Черчилль, который впоследствии стал премьер-министром Англии. Уинстон Черчилль как-то сказал:

"Сделанное тобой к тебе же и вернется".

что необходимо, чтобы ваша жизнь оставалась полной даже в случае, если всё остальное потеряется. Горошек – это вещи, которые лично для вас стали важными: работа, дом, автомобиль. Песок – это всё остальное, мелочи.

Если сначала наполнить банку песком, не останется места, где могли бы разместиться горошек и камни. Так и в вашей жизни, если тратить всё время и энергию на мелочи, не останется места для важнейших вещей. Занимайтесь тем, что вам приносит счастье: играйте с вашими детьми, уделяйте время супругам, встречайтесь с друзьями. Всегда будет ещё время, чтобы поработать, заняться уборкой дома, починить и помыть автомобиль. Занимайтесь важными вещами в жизни; определите ваши приоритеты: остальное – это только песок.

Тогда студентка подняла руку и спросила профессора, какое значение имеет пиво?

Профессор улыбнулся.

– Я рад, что вы спросили об этом. Я это сделал, чтобы доказать вам, что, как бы ни была ваша жизнь занята, всегда есть место для пары банок пива.

Подобрал **Петр Лопата**, студент КНУСА

Перша гімназія

Це Євро ми не забудемо!

– Для нашої збірної команди з жіночого футболу, Євро-2012 також створило свято. Усе почалося з прибуття Кубка Європи з футболу до Києва (12–13 травня).

Вранці, 13 травня, наша команда зібралась на Майдані Незалежності. А чому зранку, тому що ми хвилювалися,

ЖІНОЧА ЗБІРНА КНУБА З МІНІ-ФУТБОЛУ У ПЕРІОД ЄВРО-2012

Євро-2012 принесло українцям свято, гордість, патріотичність, сприяло об'єднанню України і поліпшенню інфраструктури. У цьому номері газети ми підводимо прийнятний пам'ятний підсумок Євро для студентських футбольних команд України.

щоб не було великої черги на фотографування з Кубком. На Майдані ми зустріли наших студентів, які показували свою майстерність з футбольного фрістайлу. Було дуже приємно, що у нашому будівельному університеті навчаються такі талановиті студенти.

Після фотографування ми брали участь у різних футбольних конкурсах, які проходили на Майдані. Випробували себе на силу удару по м'ячу та зіграли у міні-футбол. Одна з наших футболісток,

Перед грою у турнірі під аркою Дружби народів

Дар'я Селіванова, стала переможницею конкурсу та отримала квиток на матч Євро-2012.

Коли, у зв'язку з Євро-2012 навчання в червні вже закінчилось, у планах нашої збірної команди, були ще два змагання: турнір "Алли Шлапак" та міжнародний турнір "Арка Дружби Народів".

Турнір "Алли Шлапак" відбувся під час Євро-2012, 16–17 червня. Чоловічі команди були поділені на вікові категорії. Усього таких команд було близько 50. Жіночих команд було лише три: "КНУБА", "NRG" та "Дружба".

Слід відзначити добру організацію турніру. У розпорядження учасників були відведені спеціальні місця для команд, для переодягання та відпочинку. Організатори турніру забезпечували учасників питною водою та безкоштовною цукровою ватою досхочу. Наприкінці змагання було організоване нагородження та відбувся розіграш лотереї, в якій розігрувалося: м'яч з автографами збірної команди України, три білета на матч Євро-2012, шоколадні м'ячики, спортивний інвентар, спортивна література. Один гравець нашої команди Марія Уніченко, отримала звання та кубок кращого гравця турніру.

Перше місце посіла команда "NRG", друге – "КНУБА" і третє – "Дружба". Наша команда програла команді NRG 2:1.

Команда КНУБА з міні-футболу з кубком УЕФА

Наше фіаско можна пояснити: несподівано напередодні перенесли час початку гри з вечора (18.00) на 12.00 дня й наші кращі гравці не встигли доїхати.

Наприкінці турніру був розіграний кубок "Алли Шлапак" між переможцями чоловіків та жіночої збірної. Чоловіки тільки закінчили фінальну гру, їм дали відпочити 5 хвилин й почалась гра на кубок. Чоловіки були втомлені та вже насолоджувались своєю перемогою у дорослій групі серед чоловіків. Гру почали з посмішкою, як це дівчата можуть протистояти чоловікам, але дівчата дуже старанно викладали свої сили. Перший гол забиває жіноча команда, чоловіки відіграють. Потім знову забиває жіноча команда й через декілька хвилин, лунає фінальний свисток, який оповістив про перемогу жіночої збірної з рахунком 2:1.

Наступний міжнародний турнір, відбувся 21 червня під Аркою Дружби Народів, який організувала німецька жіноча футбольна команда "DISCOVER FOOTBALL". Це був тур жіночих футбольних змагань по всій Україні в період Євро-2012 для популяризації жіночого футболу.

У змаганнях взяла участь 8 команд з Німеччини, Києва, Луцька, Херсона та Одеси, які були розбиті на дві групи:

Group A	Group B
DRUZBA I	ASTRA
DRUZBA II	FC LEGION
DISCOVER	ODESSA
FOOTBALL	SPORT
NRG	КНУБА

Змагання проходили з 11.00 до 17.00 під відкритим сонцем, у страшну спеку. Грати було дуже складно: ноги горіли від розпеченого заліза під штучним покриттям поля, холодна вода у пляшках перетворювалась на окріп. Один гравець нашої команди не дограла останню зустріч, отримавши сонячний удар. Наша команда боролась до кінця, не шкодуючи сил.

Учасниці змагань:

- Гасанова С.Ф. – граючий тренер
- Уніченко Марія – випускниця
- Люта Ірина – випускниця
- Горбатюк Дарина – випускниця
- Семенец Ярослава – АБС-57
- Купрінено Маргарита – АБС-22А
- Юрченко Лілія – АБС-22А
- Борисевич Олена – ПНК-51
- Семеняк Мар'яна – ПЦБ-55
- Шульга Ірина – ГІСТ-41
- Джурляк Уляна – АБС-22А
- Стоянова Ганна – МБ-21Б
- Фам Майя – випускниця
- Модебадзе Тамара – випускниця
- Тямчик Ольга – випускниця

Дякую дівчатам за старання та волю до перемоги!!!
Переглянути репортажі про цей турнір можна на сайтах:

Україна

<http://kanalukraina.tv/episode/704/>
15-я хвилина

СТБ

<http://kinostok.tv/video/59891/dokumentalnyiy>

9-я хвилина

5 канал

<http://www.youtube.com/watch?v=YF6k4fz1d0U>

Саїда Гасанова,

тренер-викладач з міні-футболу

Радісна зустріч з кубком Євро-2012

З талісманами Євро-2012 на пам'ять!

За хвилину – гра в турнірі Алли Шлапак!

Диплом за гру в турнірі "Кубок Алли Шлапак"

Кубок Алли Шлапак у наших руках!

Команда з футбольного фрістайлу

НАШ САЙТ В ІНТЕРНЕТІ: www.knuba.edu.ua, e-mail: arh_bud@knuba.edu.ua

Засновник — **Київський національний університет будівництва і архітектури**
Свідоцтво про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора. Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів. Дизайн газети Б.Пасинков "Європа принт" www.euroreprint.com.ua Надруковано у ПАТ "ВІПОЛ", вул. Волинська, 60

Редактор **Ірина Герашенкова**
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 03180, м. Київ-180, Повітрофлотський проспект, 31, кімн. 608а, тел. 241-55-35